

LÁ THƯ MỤC VỤ

Những tiếng nổ dữ dội xen lẫn vào những tràng âm thanh chói chói của đủ các loại súng đánh thức tất cả tù nhân trong trại cải tạo lúc nửa đêm. Chuyện gì xảy ra ? Sao lại có ‘đụng’ mạnh như thế, mà ai ‘đụng’ ai ? Âm thanh rất gần nên tù nhân đoán là ‘đụng’ ở xã kế bên trại. Ai ‘đụng’ ai không cần biết, chỉ biết một điều là hễ ai ‘đụng’ với kẻ thù của mình thì là ‘bạn’ mình. Hơn mười phút rồi mà tiếng nổ chưa ngưng nên các tù nhân hy vọng ‘bạn’ mình có lẽ đang thắng thế, nếu không thì đã phải cao bay xa chạy mất rồi. Tiếng súng nổ càng ngày càng gần trại thì niềm hy vọng của các tù nhân càng dâng lên cao. Nhất là hơn hai tuần nay, các tù nhân hót tót cho cai tù nghe và đồn vào trại rằng du kích xã đã bắt được một tên ‘Fulro’ đột nhập vào xã để do thám.

Bây giờ thì tiếng súng đã vào trong trại tù, không thể nghe lầm được, giây phút được giải cứu sắp đến rồi ! Đám cai tù biến đâu cả rồi nhỉ ? Hay là chúng sợ vãi ra quần nên chạy trốn hết ? Cánh cửa buồng giam bị đập mở tung ra, những người vũ trang bận toàn màu đen mà mặt mũi cũng bôi đen, nhìn vào buồng giam và hét to lên : “Mặt trận Giải Phóng Tây Nguyên (Fulro)” đến giải cứu anh em. Mau mau đi theo chúng tôi !” Một số tù nhân bèn mừng rỡ chạy theo nhưng có một bác tù già (một Sĩ Quan Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà) ngăn những người còn lại rằng : “Đừng tin ! Đừng tin !” nên không ai chạy ra khỏi buồng mặc dù trong lòng hơi buồn tiếc.

Ngày hôm sau, đội nông nghiệp đi ra ruộng nhìn về hướng xã kế bên, quái lạ, đêm qua ‘đụng’ mạnh như thế mà sao nhà cửa dân chúng ‘vũ như cũ’(vẫn như cũ), người dân vẫn ra ruộng cấy cày bình thường, trẻ con vẫn cắp sách đến trường. Ít lâu sau người dân địa phương cho biết đêm qua họ rất vui vì được xem đoàn quay phim của đài truyền hình thành phố thực hiện đoạn phim diễn lại một trận đánh của cái thời gọi là “chống Mỹ cứu nước”. Cái “Ông không tin” đã xuất hiện đúng lúc để làm một việc xem ra hơi nản lòng tù nhân lại là ân nhân của những người tù. Vì những “kẻ vội tin” nên chạy theo những bóng đen đêm qua đã hoàn toàn biến mất khỏi trần gian này. Kể cả gia đình thân thuộc của họ từ đó cũng vĩnh viễn không biết họ đi về đâu !

Mỗi mùa Phục Sinh về chúng ta chắc chắn nghe nhắc lại câu chuyện ‘cứng lòng tin’ của nhân vật Tôma. Tội nghiệp cho ông Tôma quá ! Từ thời nào tới mãi bây giờ, ông đã đóng vai một ‘con dê té thần’, chấp nhận một danh xưng thiên hạ gán cho mà chẳng ai muốn được gọi như thế. Giáo Hội như cơ thể con người, cứ phải biết rằng mình có một khúc ruột dư, không biết để làm gì, cắt bỏ đi thì e hậu quả không tốt, mà cứ giữ thì sợ có ngày mắc bệnh. Khúc ruột dư ấy vẫn còn đó, có danh xưng hẳn hoi, và nhiều lúc làm nhức nhối cho cả cơ thể.

Chúa Nhật trước vừa vui mừng Chúa Phục Sinh, thì qua Chúa Nhật sau là đã thấy ông Tôma bỏ đi đâu biệt tăm biệt tích trong những ngày sôi nổi nhất vì các tin đồn. Rồi, vào giờ chót, ông lại xuất hiện để đặt lại vấn đề từ đầu và làm phiền hết mọi người. Ông là đại diện cho thứ chủ nghĩa “thực chứng” mà 19 thế kỷ sau chủ nghĩa này mới ra đời. Không phải một mình Tôma, các vị tông đồ khác cũng vậy thôi. Nghe bà Maria nói là đã thấy Ngài, ‘*họ không tin*’, nghe hai đồng nam nhi từ làng Emmau trở về báo tin, ‘*họ cũng không tin*’. Phải đợi “*sau cùng, Ngài tỏ mình ra cho chính các ông đang khi dùng bữa*”, lúc bấy giờ họ mới mở mắt ra và tin.

Câu chuyện ‘cứng tin’ của Tôma chẳng những không làm cản trở đức tin của ai mà lại là chuyện tuyệt vời. Thật vậy, nhờ đó chúng ta thấy rõ lòng nhân hậu của Chúa. Bất cứ kẻ ‘cứng tin’ nào, cho dù là ở vào giờ thứ 25, cho dầu là kẻ cuối cùng thì vẫn là đối tượng ‘có một không hai’ trong mắt Đấng đã sống lại. Ai cũng được Ngài chiếu cố. Chúa không bao giờ vì 99 người tin mà bỏ rơi 1 người không tin. Cũng không phải vì 99% đã tin mà bắt ép 1% chưa tin phải tin theo (thế thì còn gì là tự do !). Nhưng Thiên Chúa cất công đi tìm kẻ ‘cứng tin’ ấy, vâng Chúa đi tìm từng người một. Chúa vẫn quý trọng đòi hỏi thâm sâu của mỗi người chúng ta là được đích thân, chính mình, gặp gỡ Ngài, cách này hay cách khác. Như vậy, ‘Tin đích thực’ là niềm tin của kẻ đích thân gặp gỡ Đức Kitô, để từ đó Chúa hành động và biến đổi cuộc đời người ấy.

Linh mục Phạm Quang Hồng.

